

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 295/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], zastúpeného Mgr. Romanom Tomanom, PhD., advokátom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 25/2019 a jeho uzneseníu zo 4. januára 2021 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 1/2021 a jeho uzneseníu zo 14. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať mu primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 14 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva, že uznesením z 9. októbra 2019 bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a), b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b), g), j) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin založenia zosnovania a podporovania zločineckej

skupiny podľa § 296 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona v spojitosti s § 141 písm. a) Trestného zákona.

3. Uznesením z 27. novembra 2019 bolo začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a zároveň bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), g), j) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona.

4. Uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) z 28. novembra 2019 bol sťažovateľ z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku vzatý do väzby, väzba začala plynúť 26. novembra 2019 o 5.45 h. Špecializovaný súd neprijal písomný sľub sťažovateľa, neuložil dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom a neprijal peňažnú záruku sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 10. decembra 2019 tak, že zrušil uznesenie špecializovaného súdu z 28. novembra 2019 a sťažovateľa vzal do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Najvyšší súd neprijal písomný sľub sťažovateľa, dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom neuložil, peňažnú záruku za sťažovateľa neprijal a podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietol.

5. Uznesením zo 17. februára 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), d), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), g), j) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona.

6. Sťažovateľ podaním zo 6. apríla 2020 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, resp. o nahradenie väzby miernejšími prostriedkami. Špecializovaný súd rozhodol uznesením zo 16. apríla 2020 tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol, písomný sľub sťažovateľa neprijal, dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom neuložil. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením z 12. mája 2020 tak, že sťažnosť zamietol a žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamietol.

7. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) podal 26. mája 2020 návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa. Po výsluchu sťažovateľa rozhodol špecializovaný súd uznesením z 8. júna 2020 tak, že za existencie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 26. januára 2021. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením z 15. júna 2020 tak, že sťažnosť zamietol.

8. Uznesením z 8. decembra 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), d), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), g), j) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, čiastočne v štádiu pokusu s poukazom na § 14 Trestného zákona.

9. Prokurátor špeciálnej prokuratúry podal 21. decembra 2020 návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa. Po výsluchu sťažovateľa rozhodol špecializovaný súd napadnutým uznesením zo 4. januára 2021 tak, že za existencie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 26. apríla 2021.

10. Špecializovaný súd v napadnutom uznesení podrobne poukázal na odôvodnenie žiadosti prokurátora o predĺženie lehoty väzby.

11. K opodstatnenosti kolúznei väzby poukázal na to, že sťažovateľ svojimi aktivitami zisťoval, či sa proti nemu vedie nejaké trestné konanie alebo je v pozornosti orgánov činných v trestnom konaní. Postupoval aktívne a vynaložil značné finančné prostriedky na minimalizovanie uvedených následkov proti nemu. Sťažovateľ vytváral prostredie na sťaženie odhaľovania svojej trestnej činnosti, navádzal iné osoby na nepravdivé výpovede. Obvinenému [REDAKOVANÉ] a svedkyni [REDAKOVANÉ] vytváral verzie ich výpovedí, aby ovplyvnil a sťažil dokazovanie. Tieto osoby zneužíval na vlastnú dôkaznú ochranu. Relevantné je, že sťažovateľ je konateľom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorej bolo vznesené obvinenie za rovnakú trestnú činnosť, pričom uvedená spoločnosť mala dôležitú účasť na stíhanej trestnej činnosti ako nadobúdateľ nehnuteľností poškodených. Podklady týkajúce sa týchto transakcií sa stále získavajú. Tieto skutočnosti zakladajú konkrétnu obavu z kolúzneho správania a konania sťažovateľa voči osobám vystupujúcim v trestnom konaní, keď ešte neboli vypočutí, resp. trestná činnosť dostatočne objasnená.

12. Uvedené skutočnosti potvrdzujú výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí opisujú, ako sťažovateľ pripravoval osoby na výsluch, aký mal postoj k dôkazom a ako sa spolupodieľal na financovaní splátok úverov, aby bol zabezpečený chod systému a nedošlo k jeho odhaleniu.

13. K dôvodom preventívnej väzby uviedol, že obava z pokračovania v trestnej činnosti vyplýva z toho, že sťažovateľ predmetným spôsobom konal dlhodobo, aktivity rozširoval a sofistikoval z hľadiska prevedenia a tiež z hľadiska možnosti ich odhalenia. Tejto trestnej činnosti by sa mohol naďalej dopúšťať samostatne alebo aj prostredníctvom spriaznených osôb, ktoré využil už v minulosti na páchanie trestnej činnosti. Informácie o osobe sťažovateľa nasvedčujú záveru, že sa predmetnej trestnej činnosti dopúšťal, ale je daný i predpoklad, že by sa jej mohol dopustiť opakovane.

14. Z operatívnej činnosti vyplýva, že sťažovateľ a spoluobvinený sa nedopustili len tých skutkov, pre ktoré im bolo vznesené obvinenie, ale aj ďalších skutkov, pri ktorých poškodení prišli o svoje nehnuteľnosti obdobným spôsobom páchania trestnej činnosti „*modus operandi*“ a osobami, ktoré vystupujú ako obvinení. Uvedené vyžaduje potrebu vykonať ďalšie dokazovanie, zabezpečenie podkladov z bánk pri stotožnení úverových vzťahov, stotožnení poškodených a nadobúdateľov. Prepustenie sťažovateľa a spoluobvineného by mohlo reálne ohroziť objasnenie týchto skutkov, viesť k ovplyvňovaniu svedkov a poškodených a mareniu zabezpečenia listinných dôkazov.

15. Predmetná vec je mimoriadne obtiažná, keďže má ísť o trestnú činnosť páchanú zločineckou skupinou organizovane a sofistikovane. Je daná potreba vypočuť viacero svedkov, poškodených, nadobúdateľov nehnuteľností a obvinených, v súhrne približne 15 až 20 osôb. Obdobne je potrebné zaobstarat' písomné podklady – výpisy z bankových účtov, úverové zmluvy, podklady z katastrálnych úradov a pod. Osobitne zdôraznil rozšírenie obvinenia uznesením

z 8. decembra 2020, s čím je tiež spojená potreba dodatočného dokazovania v naznačenom smere. Vzhľadom na tieto okolnosti ďalšie predĺženie lehoty trvania väzby sa nejaví byť neprimerané aj vzhľadom na to, že naplánované úkony sa týkajú aj väzobne stíhaných osôb, ktorých osobná prítomnosť pri týchto úkonoch je nevyhnutná.

16. Je naplnená aj podmienka podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. existencia obavy, že prepustením sťažovateľa na slobodu bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. V tomto smere poukázal na to, že páchanie stíhanej trestnej činnosti bolo založené na horizontálnych a vertikálnych osobných vzťahoch v rámci hierarchie skupiny. V procese dokazovania bude potrebné prípadné rozpory vo výpovediach odstrániť konfrontáciou, pričom sa javí byť dôležité zamedziť obvineným, aby sa mohli na svojich výpovediach dohodnúť. Z tohto hľadiska sa javia byť miernejšie opatrenia nahrádzajúce väzbu ako nedostatočné, keďže ani dohľadový úradník by nedokázal vytvoriť taký režim, ktorý by obvineným znemožnil takéto kolúzne konanie. Väzobné stíhanie je zároveň spôsobilé zamedziť priesťahom, keďže zabezpečí osobnú prítomnosť obvinených na jednotlivých úkonoch. Prevažná väčšina väzobne stíhaných predstavuje okruh najvyššie postavených členov zločineckej skupiny, pri ktorých je daná osobitná potreba zamedzenia vzájomných kontaktov.

17. Vychádzajúc z obsahu návrhu prokurátora, špecializovaný súd dospel k záveru, že trestné stíhanie sťažovateľa v uvedenom štádiu je dôvodné. Poukázal pritom na špecifikované výpovede svedkov, poškodených a na listinné dôkazy. Od posledného rozhodovania o väzbe sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti nerozptýlilo. Z výpovedí svedkov a listinných dôkazov vyplýva dôvodné podozrenie o spáchaní trestných činov sťažovateľom. Konkrétne výpovede svedkov a poškodených sú potvrdzované listinnými dôkazmi, preto v tomto smere nejde len o hmlisté, neurčité tvrdenia.

18. Podľa špecializovaného súdu od posledného rozhodovania o predĺžení väzby nedošlo k zmenám týkajúcim sa existencie dôvodov väzby, pričom poukázal na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 26/2020 z 15. júna 2020. Existujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Špecializovaný súd poukázal na hrozbu vysokého trestu pri uznaní viny, na to, že sťažovateľ mal páchať trestnú činnosť po dlhší čas, čo vytvára hrozbu úteku alebo skrývania sa po prípadnom prepustení na slobodu. Obdobne nedošlo k zmenám vo vzťahu k dôvodnosti kolúznej väzby – z výpovedí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyplýva príprava osôb na výsluchy sťažovateľom a tiež spolupodieľanie sa na splátkach úverov. Hrozba pokračovania v trestnej činnosti je daná tým, že sťažovateľ mal páchať trestnú činnosť po dlhší čas a mala tvoriť podstatný zdroj jeho príjmov. Trestná činnosť bola páchaná sofistikovane, formou zakrývania jej dopadov a možnosti odhalenia. Sťažovateľ by po prepustení na slobodu mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

19. Je daný predpoklad, že pre obťažnosť veci nebude možné trestné stíhanie skončiť v lehote podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a z návrhu prokurátora vyplýva potreba ďalšieho dokazovania. Ďalšie dokazovanie je spojené aj s obvinením z 8. decembra 2020, kde ide o ďalšiu pokračujúcu trestnú činnosť obdobného charakteru. Prepustením sťažovateľa by mohlo byť zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Sťažovateľovi a ďalším obvineným hrozí uloženie vysokých trestov za obzvlášť závažnú trestnú činnosť. Z týchto dôvodov je daná potreba predĺženia lehoty trvania väzby. Pokiaľ ide o rozsah predĺženia lehoty väzby, špecializovaný súd nesúhlasil s návrhom prokurátora na

predĺženie lehoty o sedem mesiacov. V tomto smere poukázal na predchádzajúce rozhodovanie o predĺžení lehoty väzby, keď konajúce sudy konštatovali potrebu urýchlenia činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Špecializovaný súd uviedol, že príslušné orgány nekonali dostatočne v súlade s § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t. j. predmetnú väzobnú vec nevyšetrovali prednostne a urýchlene v dostatočnej miere. Od posledného predĺženia lehoty väzby počet úkonov vyšetrovateľa „*nenasvedčuje plynulému vykonávaniu vyšetrovania. Preto bude úlohou prokurátora a orgánov prípravného konania, aby v lehote troch mesiacov, teda do 26. apríla 2021 ukončili vyšetrovanie tak, aby prokurátor mohol vo veci rozhodnúť meritórne, resp. podaním obžaloby na súd. Pokiaľ ide o vznesenie obvinenia pre nové skutky nič nebráni vyšetrovateľovi vykonávať vyšetrovanie oddelene, mimo tejto trestnej veci za splnenia podmienok uvedených v § 21 a § 18 Trestného poriadku...*“.

20. Proti uzneseniu špecializovaného súdu zo 4. januára 2021 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením zo 14. januára 2021 tak, že túto sťažnosť zamietol. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s právnym záverom špecializovaného súdu, že sú dané materiálne dôvody väzby, ako aj dôvod na predĺženie väzby, a odkázal na uznesenie špecializovaného súdu.

21. Reagujúc na sťažnostné námietky sťažovateľa, uviedol, že predĺženie väzby nemožno považovať za svojvoľné a účelové bez spojitosti so spisovým materiálom a s výsledkom dokazovania. Bola dodržaná zásada primeranosti a zdržanlivosti, rozsiahlosť, náročnosť a sofistikovanosť trestnej činnosti vyžaduje ďalšie predĺženie lehoty väzby.

22. Nové obvinenie sťažovateľa vyžaduje vypočúť ďalších svedkov, resp. poškodených, vykonať znalecké dokazovanie a opätovne vypočúť obvinených. V konaní nebola zistená taká nečinnosť alebo prietaha, ktoré by aj s ohľadom na rozsah trestnej činnosti odôvodňovali prepustenie sťažovateľa na slobodu. Návrh prokurátora obsahuje dôvody, pre ktoré je potrebné lehotu väzby predĺžiť. Špecializovaný súd zohľadnil sťažnostné námietky sťažovateľa a predĺžil lehotu väzby len do 26. apríla 2021, a nie do 26. augusta 2021, ako to navrhoval prokurátor. Najvyšší súd tiež uviedol, že sťažovateľ opakuje námietky proti dôvodom väzby, preto odkázal na predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu v tejto veci.

23. Odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu obsahuje sumarizáciu skutočností namietaných v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu zo 16. apríla 2020. Sťažovateľom namietané skutočnosti boli zohľadnené v stanovenej lehote trvania väzby. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom, že u sťažovateľa boli dané dôvody väzby, bolo mu vznesené obvinenie za ďalšie skutky, obava, že jeho prepustením by bolo zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, naďalej pretrváva. Lehota väzby – určená špecializovaným súdom – podľa najvyššieho súdu zohľadňuje náročnosť a rozsah veci. Na druhej strane poukázal na potrebu zintenzívnenia vykonávania úkonov a prednostného vybavovania tejto väzobnej veci.

24. Na tomto základe najvyšší súd zamietol sťažnosti prokurátora, sťažovateľa a spoluobvineného.

II. Argumentácia sťažovateľa

25. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, pričom namieta právne závery konajúcich súdov, poukazuje na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

26. V ústavnej sťažnosti uvádza prepis svojho výsluchu pred sudcom špecializovaného súdu. V rámci svojho výsluchu uviedol, že trestné stíhanie považuje za výsledok kriminalizácie zo strany spolupracujúceho obvineného ■■■■■, ktorý bol pôvodne samostatne stíhaný za predmetnú trestnú činnosť a v dôsledku usvedčenia bol nútený preniesť a rozšíriť svoju trestnú zodpovednosť na iné osoby. S cieľom dosiahnuť čo najnižší trest účelovo vymyslel príbeh o existencii zločineckej skupiny. Sťažovateľ poukázal na to, že väčšinu členov skupiny pozná iba profesijne ako advokát. S niektorými členmi sa poznal aj osobnejšie. Podrobnejšie vysvetlil svoj vzťah s obvineným ■■■■■, ktorý ho oslovil, čo sa týka poskytovania právnych služieb v rámci ním vykonávanej činnosti (poskytovanie finančného poradenstva, vymáhanie pohľadávok a „*riešením dlhov fyzických osôb so zameraním sa na záchranu klientovej nehnuteľnosti pred dražbami a exekúciami...*“). Sťažovateľ ■■■■■ ponuku prijal, keďže v uvedenej ponuke videl obchodnú príležitosť.

27. Podľa sťažovateľa jeho obvinenie je postavené len na výpovedi ■■■■■ ako spolupracujúceho obvineného. Existencia zločineckej skupiny nebola preukázaná inými dôkazmi, doterajšie dokazovanie túto verziu skôr vyvracia, čím nie je daná ani vecná príslušnosť špecializovaného súdu. Spoluobvinení popreli existenciu zločineckej skupiny, poškodení sa cítia byť poškodení výlučne konaním ■■■■■, pričom títo nevnímali, že by bol ■■■■■ niekým riadený.

28. Podozrenie zo spáchania trestného činu nebolo nijako prehĺbené a zosilnené žiadnym ďalším dôkazom ani po výsluchu 60 osôb – svedkov, poškodených a spoluobvinených. Pri ďalšom trvaní väzby je však potrebné, aby k dôvodnosti väzby pristúpil ďalší významný dôvod, napr. zosilnenie obvinenia ďalšími dôkazmi a pod., čo sa však nestalo. Z výsluchov poškodených vyplynulo, že sťažovateľa nepoznali, pri jednom zo skutkov sťažovateľ komunikoval s poškodenými, „*keď sa zistilo, že sme boli konaním ■■■■■ podvedení.*“. S ďalšími dvomi poškodenými sa dostal do kontaktu v rámci právneho zastupovania. Svedkovia taktiež sťažovateľa neusvedčujú. Obvinený ■■■■■ uviedol, že sťažovateľ mu poskytol kontakt na obhajcu v jeho trestnej veci. Svedkyňa ■■■■■ je ■■■■■ družkou a vo svojej výpovedi neusvedčuje sťažovateľa zo žiadneho skutku. Obdobne výpovede poškodených ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ sťažovateľa neusvedčujú zo stíhaných skutkov. Výsluch ■■■■■ rodičov bol podľa sťažovateľa účelový, zjavne pod vplyvom ich syna, na vlastnú žiadosť boli vypočutí, pričom pred vyšetrovateľom prečítali vopred napísanú výpoveď. Na doplňujúce otázky vyšetrovateľov odpovedali neurčito alebo vyhýbavo. Za účelový je potrebné považovať aj výsluch ■■■■■ z 9. novembra 2020, keď vypovedal na vlastnú žiadosť a na USB kľúči odovzdal vopred pripravenú výpoveď, pričom následne neodpovedal na ďalšie otázky. Takáto výpoveď je podľa sťažovateľa v rozpore s Trestným poriadkom a nijako ju neodôvodňujú ani aktuálne protiepidemiologické opatrenia. Následne 23. novembra 2020 vypovedala družka ■■■■■ pani ■■■■■, ktorá tiež svoju výpoveď odovzdala vopred pripravenú na USB kľúči. Tieto dôkazy považuje sťažovateľ za procesne neprípustné a vykonané v rozpore s Trestným poriadkom.

29. Sťažovateľ namieta, že špecializovaný súd neposudzoval dôvodnosť trestného stíhania u každého obvineného zvlášť, nie je pravdou, že sťažovateľ je usvedčovaný výpoveďami špecifikovaných svedkov a poškodených. Špecializovaný súd sa navyše nijak nevysporiadal s námietkou nezákonnosti výpovedí svedkov, ktorí svoje výpovede prečítali z prinesených pomôcok a nepovedali ich vlastnými slovami. Za relevantné dôvody možno považovať len tie, ktoré majú základ v procesne vykonanom dokazovaní a sú významné pre záver o existencii niektorého z dôvodov väzby.

30. Existencia zločineckej skupiny nebola potvrdená iným dôkazom okrem výpovede [REDAKOVANÉ], a to ani v ďalšom priebehu vyšetrovania. Z tohto hľadiska je relevantné, že [REDAKOVANÉ] je tzv. kajúcnikom, pričom aj z judikatúry ESLP vyplýva, že takýto dôkaz je prípustný, ale je potrebné vnímať povahu týchto dôkazov a riziká s nimi spojené.

31. Napadnuté uznesenie špecializovaného súdu je v otázke dôvodnosti trestného stíhania z pohľadu skutkového a z hľadiska právnej kvalifikácie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a taktiež je nezákonné. Najvyšší súd vo svojom uznesení len odkázal na argumentáciu špecializovaného súdu v jeho uznesení a taktiež odkázal na skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu. Najvyšší súd nijako nereagoval na sťažnostné námietky sťažovateľa, osobitne na tie, ktoré majú základ v dôkazoch zabezpečených od predchádzajúceho rozhodovania najvyššieho súdu o väzbe sťažovateľa. Najvyšší súd takto nijako nereflektoval na vo veci prebiehajúce vyšetrovanie. Z týchto dôvodov je aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezákonné.

32. K existencii dôvodov útekovvej väzby uviedol, že hrozba uloženia vysokého trestu odňatia slobody nemôže byť sama osebe väzobným dôvodom. Sťažovateľ poukazuje na to, že má dve maloleté deti, stále bydlisko a je zárobkovo činný a zo spisu nevyplýva žiadna skutočnosť odôvodňujúca jeho snahu skrývať sa, aby sa vyhol trestnému stíhaniu. Najvyšší súd v uznesení z 10. decembra 2019 odkazuje na judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 522/2011, II. ÚS 455/2014, IV. ÚS 561/2013), ktorú v jeho prípade nemožno aplikovať vzhľadom na odlišné skutkové okolnosti. Obdobne z judikatúry ESLP vyplýva, že závažnosť obvinenia alebo závažnosť hroziaceho trestu nemôže sama osebe ospravedlniť dlhú dobu väzby (Ječius proti Litve, Iljkov proti Bulharsku, Becciev proti Moldavsku). Napadnuté uznesenia špecializovaného súdu a najvyššieho súdu sa týmito skutočnosťami nijako nezaoberali, preto tieto uznesenia sú nepreskúmateľné a nezákonné.

33. K dôvodom kolúznej väzby sťažovateľ taktiež poukazuje na svoj výsluch pred sudcom špecializovaného súdu, kde uviedol, že dôvody na kolúznu väzbu sú všeobecné bez opory vo vykonanom dokazovaní. Sťažovateľ tvrdí, že nezisťoval, či bol predmetom záujmu orgánov činných v trestnom konaní, ani na takúto aktivitu nevynakladal finančné prostriedky. Obdobne nevytváral podklady pre iné trestné konania a ani nikoho neovplyvňoval priamo a ani sprostredkovane. Vo vzťahu k svedkyni [REDAKOVANÉ] nevytváral žiadne verzie jej výpovede tak, ako to ona tvrdí. Obdobne neovplyvňoval výpovede obvineného [REDAKOVANÉ]. V uvedenom ide o zneužitie skutočnosti, že [REDAKOVANÉ] poskytol právne služby ako advokát. Rovnako tak aj [REDAKOVANÉ] rodičia sa sami na sťažovateľa obrátili s prosbou o právnu pomoc v súvislosti s ich výsluchom, ktorých inštruoval v tom zmysle, že majú právo odprieť výpoveď. Sťažovateľ tiež popiera skutočnosť, že o priebehu vyšetrovania mal informácie od vtedajšieho obhajcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ

tiež nepripravoval obvineného [REDAKOVANÉ] na výpoveď, čo sám obvinený [REDAKOVANÉ] uviedol vo svojej výpovedi.

34. Sťažovateľ popiera aj tvrdenie, že mal prevziať splácanie úverov, keď sám [REDAKOVANÉ] predložil email, v ktorom mu [REDAKOVANÉ] uviedol zoznam mien a splátok úverov. Odmietajú tiež tvrdenie, že od svedkyne [REDAKOVANÉ] neustále žiadal informácie o priebehu trestnej veci. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] sama žiadala od sťažovateľa vysvetlenia ako advokáta o jednotlivých procesných postupoch. Obdobne poprel organizovanie stretnutí so spoluobvinenými, ktorých mal inštruovať o výpovediach, keď samotní spoluobvinení takéto stretnutia poprel. Osobitne poukazuje na výpoveď obvineného Slováka, ktorý uviedol, že v jednom prípade mu sťažovateľ vysvetlil procesnú stránku výsluchu, a tiež na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý poprel akékoľvek ovplyvňovanie s tým, že sťažovateľ odmietol prechádzať veci týkajúce sa jeho výsluchu, aby to nebolo možné považovať za ovplyvňovanie svedka.

35. Dôvody kolúzie podľa sťažovateľa nie sú dané ani do budúcnosti, keďže u všetkých obvinených boli vykonané domové prehliadky, zaistené elektronické a listinné stopy, obvinení boli opakovane vypočutí, preto obava z ich ovplyvňovania pominula. Podobne poškodení boli vypočutí najmenej dvakrát, pričom sťažovateľ ich nepozná, preto nie je daná obava z ich ovplyvňovania.

36. V aktuálnej situácii nie je zrejmé, aké dokazovanie sa vo veci má vykonať, preto nemožno posúdiť, aké konkrétne dokazovanie by sťažovateľ mohol mať. Orgány činné v trestnom konaní mali dostatok času zabezpečiť potrebné dôkazy a vypočuť svedkov. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Českej republiky výsluch všeobecne vymedzeného okruhu svedkov nie je skutočnosťou, ktorá odôvodňuje kolúznú väzbu (IV. ÚS 257/2000).

37. Pokiaľ ide o rozšírenie trestného stíhania uznesením z 8. decembra 2020, sťažovateľ poukazuje na to, že kým bol vzatý do väzby, mal možnosť ovplyvňovať poškodených, keďže tieto skutky boli vyšetrowané v trestnom konaní vedenom proti [REDAKOVANÉ]. Z judikatúry Ústavného súdu Českej republiky vyplýva, že kolúzny dôvod nebude daný v situácii, keď obvinený mal možnosť kolúzneho správania, ale neučinil tak (III. ÚS 188/99, IV. ÚS 257/2000). Potreba opätovne vypočuť niektorých svedkov, resp. vypočuť ďalších svedkov sama osebe neodôvodňuje väzobné stíhanie sťažovateľa. Špecializovaný súd a najvyšší súd sa s týmito skutočnosťami nevysporiadali.

38. Sťažovateľ taktiež argumentuje, že nie sú dané dôvody preventívnej väzby, keďže má príjem z advokátskej činnosti a prenájmu rodinných nehnuteľností, nie je preto odkázaný na príjem z trestnej činnosti. Voči [REDAKOVANÉ] vystupoval ako advokát, s poškodenými osobne nejednal, preto nemôže byť daná obava z pokračovania v trestnej činnosti. Je bezúhonný, nikdy nebol súdne trestaný, vedie riadny rodinný život a hodnoverne nadobudol svoj majetok. Sťažovateľ popiera, že by stál na čele zločineckej skupiny, čo sa týka skutkov, ktoré sa mali stať v rokoch 2013 až 2018. Konajúce súdy sa s touto argumentáciou uvedenou pri výsluchu sťažovateľa riadne nevysporiadali.

39. Sťažovateľ napokon poukazuje na svoj výsluch, v rámci ktorého namietal, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali s osobitnou starostlivosťou a jeho vec ako väzobnú vec nevybavovali prednostne a urýchlene. V predošlom návrhu na predĺženie väzby prokurátor poukazoval na potrebu vypočuť približne 125 osôb, pričom za ostatných sedem mesiacov predĺženej väzby bolo vypočutých celkovo 25 osôb, v júli 2020 sa robili výsluchy jeden deň, v auguste 2020 tri dni, v septembri 2020 jeden deň, v októbri a decembri 2020 po štyri dni. Takýto

postup považuje sťažovateľ za neakceptovateľný a nemožno ho označiť ako konanie s osobitnou starostlivosťou. Z týchto dôvodov je ďalšie trvanie väzby nezákonné a ústavne neudržateľné. Za 14 mesiacov vyšetrovania bolo vypočutých približne 60 osôb, preto je otázne, koľko času bude potrebné na vypočutie ďalších 100 osôb.

40. Sťažovateľ poukazuje na to, že obvinenie z 8. decembra 2020 z ďalších skutkov je založené na výsluchu obvineného [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ], je účelové, keďže „vyšetrovateľ... evidentne konal z dôvodu končiacej lehoty väzby, keď doterajší stav vyšetrovania okrem nečinnosti nepriniesol k mojej osobe žiadne ďalšie usvedčujúce dôkazy...“. Nové obvinenie umožnilo prokurátorovi argumentovať potrebou vypočúť ďalšie osoby. Uznesenie o vznesení obvinenia z 8. decembra 2020 považuje sťažovateľ za nezákonné a absentuje v ňom zrozumiteľné odôvodnenie. Čo sa týka štyroch skutkov, bolo vedené vyšetrovanie v trestnom konaní proti [REDAKOVANÉ], kde boli vypočutí všetci poškodení a boli zabezpečené všetky listinné dôkazy. Tieto skutky sú postavené len na výpovedi [REDAKOVANÉ], pričom pred podaním návrhu na predĺženie väzby sťažovateľ nebol vypočutý ku skutku, za ktorý bolo vznesené obvinenie 8. decembra 2020, čo predstavuje nezákonný postup.

41. Návrh na predĺženie väzby je len doslovnou kópiou návrhu týkajúceho sa predchádzajúceho predĺženia väzby, čo „potvrzuje fakt, že vyšetrovanie bolo ostatných 7 mesiacov vedené neefektívne, bez požadovaného urýchlenia...“. Aj z toho je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní si nespĺnili povinnosť uloženú v uznesení zo 7. augusta 2020, kde „súd konštatoval, že bude úlohou OČTK urýchliť vyšetrovanie pre všetky trestné činy...“. Z uvedených skutočností vyplýva, že ani nové obvinenie nie je spôsobilé odôvodniť ďalšie predĺženie väzby.

42. Poukaz prokurátora na rozsah trestnej činnosti považuje sťažovateľ za „účelový a tendenčný“, keď za 7 mesiacov predĺženej väzby nebol odhalený ani jediný nový prípad, pričom 14 mesiacov bol dostatočne dlhý čas na vyšetrovanie predmetného rozsahu trestnej činnosti. Prokurátor podobne ako v poslednom návrhu argumentuje potrebou zabezpečiť písomnosti „z bánk, úverov a katastrov“, pričom za ostatných 7 mesiacov takéto písomnosti neboli do spisu zabezpečené. Zabezpečenie týchto dôkazov nemá žiadnu vecnú súvislosť s možnosťou kolúzneho konania sťažovateľa, keďže ich možno zabezpečiť od tretích subjektov. Prokurátor ani v aktuálnom návrhu neuvádza konkrétne úkony, ktoré je vo veci potrebné vykonať. Sťažovateľ sa za 14 mesiacov väzby nezúčastnil žiadneho vyšetrovacieho úkonu. Zamedzenie možnosti dohodnúť si scenár s obvinenými je nepresvedčivým dôvodom, keď 7 z 9 obvinených je stíhaných na slobode. Vzhľadom na ekonomický charakter stíhanej trestnej činnosti nie je dôvod na ďalšie väzobné stíhanie, resp. je možné väzbu nahradiť miernejšími prostriedkami. V zmysle judikatúry ústavného súdu a EŠLP je dôvodom na prepustenie z väzby aj nekonanie príslušných orgánov s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

43. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru, ktoré bolo „osobitne svojvoľné a hrubé“, pričom porušenie práva na osobnú slobodu možno kvalifikovať ako jedno z najzávažnejších porušení ústavy a dohovoru. Došlo k zrejmemu prehliadaniu sťažovateľa zo strany súdov s dôsledkom, že je odlúčený od rodiny a priateľov, to všetko za osobitne sprísnených podmienok v dôsledku kolúznej väzby. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ trpel pocitmi bezmocnosti, menejcennosti a bola negovaná jeho dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti v štáte. Finančné zadosťučinenie popri

d'alších opatreniach je spôsobilé zmierniť následky porušenia práv a je realizáciou nároku na odškodnenie podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru.

44. Sťažovateľ žiada o prednostné prejednanie ústavnej sťažnosti s poukazom na judikatúru ESLP, podľa ktorej sa záruky obsiahnuté v čl. 5 ods. 4 dohovoru vzťahujú aj na konanie pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

45. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práva na osobnú slobodu a bezpečnosť, práva na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie a práva byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru) napadnutými uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu.

46. Sťažovateľ namieta, že neboli dané zákonné dôvody na predĺženie väzby a neboli dané ani jednotlivé väzobné dôvody, resp. bolo možné nahradiť väzbu miernejšími prostriedkami. Konajúce súdy svoje právne závery riadne neodôvodnili a nevysporiadali sa s námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti, resp. v rámci jeho výsluchu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom špecializovaného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 4. januára 2021:

47. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

48. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť podľa Trestného poriadku. Najvyšší súd námietky sťažovateľa vecne preskúmal a rozhodol napadnutým uznesením zo 14. januára 2021. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu.

49. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení z 14. januára 2021:

50. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

51. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018). Na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 181/07).

52. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

53. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe (alebo predĺžení lehoty väzby, pozn.). Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe v dôsledku predĺženia trvania väzby, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

54. Vychádzajúc z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s napadnutým uznesením špecializovaného súdu (vychádzajúc z jednoty prvostupňového a opravného konania, pozn.) a skutočností v týchto uzneseniach uvedených, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v spojení so špecializovaným súdom svoje právne závery primeraným spôsobom odôvodnil, tieto právne závery sú logické, konzistentné a ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne.

55. Konajúce súdy odôvodnili potrebu opätovného predĺženia lehoty trvania väzby s poukazom na doteraz vykonané dokazovanie a osobitne s odkazom na dokazovanie, ktoré je ešte stále potrebné vykonať. Ide predovšetkým o výsluchy osôb – poškodených, svedkov, nadobúdateľov nehnuteľností a obvinených. Taktiež poukázali na potrebu zabezpečenia písomných dôkazov predovšetkým od bánk a katastrálnych úradov – výpisy z účtov, úverové zmluvy a ďalšie podklady (zrejme kúpne zmluvy, návrhy na vklad, rozhodnutia katastrálnych úradov, pozn.), kde je potreba vzájomného spárovania týchto podkladov. Konajúce súdy opakovane zdôraznili potrebu prednostného a urýchleného vyšetrovania väzobných trestných vecí, preto lehotu väzby nepredĺžili o sedem mesiacov tak, ako to navrhol prokurátor.

56. Konajúce súdy dospeli k záveru, že naďalej boli dané formálne a materiálne dôvody väzby. Podozrenie, že trestnú činnosť mal spáchať v naznačenom rozsahu aj sťažovateľ ako jeden z popredných členov zločineckej skupiny, v priebehu doterajšieho vyšetrovania nebolo rozptýlené. Operatívnu činnosťou bolo zistené spáchanie ďalších skutkov. Došlo aj k rozšíreniu obvinenia uznesením z 8. decembra 2020. Konajúce súdy poukázali na konkrétne skutočnosti, ktoré naďalej odôvodňujú väzbu a predstavujú väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku.

57. Konajúce súdy odôvodnili potrebu väzobného stíhania a potrebu predĺženia lehoty väzby odkazom na celú sériu dôkazov. Z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s argumentáciou sťažovateľa, že jeho obvinenie je založené len na výpovedi obvineného [REDAKOVANÉ] ako spolupracujúceho obvineného (kajúcnika). Z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že podozrenie zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti je založené na ďalších dôkazoch – výsluchoch svedkov a poškodených, pričom aj tieto výpovede sú potvrdzované listinnými dôkazmi. Pritom ide o trestnú činnosť, ktorá mala byť páchaná v skupine so značnou mierou sofistikovanej a deľbou úloh. Z týchto dôvodov samy osebe nemožno akceptovať ako relevantné námietky sťažovateľa, že niektorí svedkovia, resp. poškodení sťažovateľa osobne nepoznajú, prípadne s ním neprišli do osobného kontaktu.

58. Neobstojí ani námietka sťažovateľa, že dôvody väzby sú založené len na hrozbe vysokého trestu. Z odôvodnenia napadnutých uznesení vyplýva, že tento argument (hrozba vysokého trestu) bol použitý ako podporný popri existencii ďalších konkrétnych skutočností (napr. konkrétne formy kolúzneho konania, dlhodobé páchanie trestnej činnosti a pod.), ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov.

59. K ďalším námietkam týkajúcim sa hodnovernosti výpovedí [REDAKOVANÉ] rodičov, resp. jeho družky a zákonnosti týchto výpovedí (výpovede zachytené na USB kľúči), prípadne námietkam, že sťažovateľ jednotlivé inštrukcie o tom, ako vypovedať, dával v rámci výkonu advokátskej činnosti, preto nešlo o kolúzne konanie, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že tieto námietky sa týkajú skutkového stavu, hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. hodnotenia ich hodnovernosti a zákonnosti (prípustnosti). Tieto námietky môžu byť v plnej miere vyhodnotené v konaní vo veci

samej, t. j. pri posudzovaní viny a trestu. V konaní o väzbe (vrátane predĺženia lehoty väzby) takéto námietky nemožno v plnej miere zohľadňovať, keďže zjavne presahujú rámec rozhodovania o väzbe.

60. Pokiaľ ide o odkaz konajúcich súdov na predchádzajúce rozhodnutia o väzbe, ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (m. m. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, I. ÚS 384/2019). V predmetnej veci konajúce súdy poukázali na to, že sťažovateľ len sumarizuje argumentáciu týkajúcu sa dôvodnosti väzby z predchádzajúcich sťažností, pričom existenciu dôvodov väzby podporili vlastným odôvodnením a čiastočným odkazom aj na predchádzajúce rozhodnutia o väzbe sťažovateľa.

61. Sťažovateľ neuviedol také skutočnosti, ktoré by zjavne a zásadne spochybnili výpoveď kajúcnika [REDAKOVANÉ], preto skutočnosť, že rozhodnutie o väzbe je čiastočne založené aj na jeho výpovedi, nemôže sama osebe viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutých uznesení a o porušení označených práv podľa ústavy a dohovoru (k uvedenému porovnaj judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa tzv. kajúcnikov napr. III. ÚS 665/2016, III. ÚS 758/2016).

62. Konajúce súdy odôvodnili aj právny záver o nemožnosti nahradiť väzbu miernejšími prostriedkami. Tento záver bol založený predovšetkým na hrozbe kolúzneho konania zo strany sťažovateľa, ktorému by nebolo možné reálne zabrániť napr. dohľadom probačného a mediačného úradníka a ani inými alternatívnymi prostriedkami.

63. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd a špecializovaný súd venovali námietkam sťažovateľa náležitú pozornosť a vysporiadali sa s nimi. Ústavný súd právne závery najvyššieho súdu v spojení s právnymi závermi špecializovaného súdu nepovažuje za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné.

64. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2021

Libor DUEA
predseda senátu